

zabavení věděli a tudíž měli možnost bránit se proti němu žalobou podle § 37 ex. ř. Předpisy §§ 253, 262 ex. ř. a návodu pro výkonné orgány upravují jen formálně výkon exekuce, majíce na mysli pravidelný případ, že předměty v držení povinného, patří k jeho volnému jmění a že proti úkoji vymáhajícího věřitele z nich není závady. Není-li tu těchto podmínek, může se postižená strana bránit (§§ 37, 258 ex. ř.). Nižší soudy mylně používají v souzeném případě zásady § 1305 obč. zák., neboť žalovaný nevykonával poctivě své právo, navrhnuv, aby pro jeho pohledávku za klubem Č. byla exekučně zabavena a prodána trojkolka patřící žalobcům, neboť má pohledávku za Č., měl právo ukojit se exekučně z jejího jmění a ne ze jmění žalobců. Navrhnuv vědomě exekuci přímo na jmění žalobců, ač z korespondence a z úspěšné obrany žalobců proti dražbě trojkolky podle čl. 382 obch. zák. musil dobře vědět, že žalobci s tím nesouhlasí a že se proti placení úschovného brání, jednal obmyslně a dopustil se tím zavinění ve smyslu § 1297 obč. zák., při čemž na věci nemění nic, že bylo postupováno ve formě exekučním řádem předepsané. Žalovaný je práv ze škody vzniklé žalobcům, poněvadž tato škoda je v příčinné souvislosti s jeho protiprávním jednáním. Důležité však je zjistiti, zda žalobci včas věděli o zabavení a o hrozícím prodeji trojkolky, neboť, věděli-li to a nepodnikli nic na obranu svého práva, zavinili spolu svou škodu a musí ji nésti stejným dílem se žalovaným. V tom směru se spokojil prvý soud poukazem na § 272 ex. ř., což odvolací soud právem prohlásil za nedostačující a nerozhodné, leč sám z té okolnosti, že žalobce byl přítomen při vynesení rozsudku proti Č. jako vedlejší intervenient, neprávem vyzovuje, že prý žalobci musili vědět, že povede žalovaný exekuci na jejich trojkolku. Tato vědomost z dosud zjištěných okolností nevyplývá. Bude tedy třeba nejprve v tomto směru učiniti potřebná zjištění, a pak zabývat se výší škody.

Čís. 13683.

Zaměstnavatel nemůže se na zaměstnanci (obchodním pomocníku), jemuž dal výpověď a zároveň udělil do konce služebního poměru dovolenou, domáhati vrácení služného vyplaceného za dovolenou z důvodu, že zaměstnanec za dovolené nastoupil placené místo u konkurenční firmy a uzavíral pro ni obchody.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 462/33.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném, aby jí vrátil 3.600 Kč, jež mu vyplatila jako služné za měsíc srpen 1931, a odůvodňovala tento nárok jednak tím, že žalovaný v době, kdy jeho služební poměr u žalobkyně nebyl ještě skončen, nastoupil placené místo u konkurenční firmy, uzavíral pro ni obchody a udal žalobkyni nepravdivě, že mešká na dovolené, jednak též poukazem na ustanovení § 11 odst. (2) zák. ze dne 3. dubna 1925 čís. 67 sb. z. a n. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Odvolací soud zjistil, že žalobkyně dala žalovanému dne 5. srpna 1931 výpověď, kterou byl jeho služební poměr zrušen ke dni 30. září 1931, a že mu zároveň do té doby udělila dovolenou, a z těchto zjištěných skutečností vyvodil závěr, že žalobkyně dala jasně na jevo, že na služby žalovaného již vůbec nereflektuje. Naproti tomu dovozuje žalobkyně v dovolání, že služební smlouva se žalovaným ujednaná trvala i po dané výpovědi dále a že proto byl žalovaný povinen zdržeti se konkurence až do konce výpovědní lhůty. Avšak tím není její nárok na vrácení služného za měsíc srpen 1931 nijak opodstatněn. Přestoupí-li obchodní pomocník, jakým žalovaný nesporně byl, záповěď konkurence stanovenou v § 7 odst. (1) zák. o obch. pom., může na něm zaměstnavatel požadovati náhradu způsobené škody nebo na místě toho žádati, aby obchody uzavřené na účet zaměstnancův byly považovány za uzavřené na jeho účet; stran obchodů uzavřených na cizí účet může se domáhati vydání odměny za to obdržené nebo postoupení nároku na odměnu. O nic takového však v souzeném sporu nejde, neboť žalobkyně požaduje na žalovaném jen, by jí vrátil služné přijaté za měsíc srpen 1931, a tento její nárok nemá v ustanovení § 7 zák. o obch. pom. vůbec opory. Z předpisu § 11 odst. (2) zákona čís. 67/1925 sb. z. a n. nelze tento nárok vyvozovati již proto, že se uvedený zákon podle § 5 nevztahuje na kategorii zaměstnanců, pro něž byla dovolená stanovena zvláštními zákony. O dovolené obchodních pomocníků obsahuje zvláštní předpis § 17 zák. o obch. pom., v němž jest v odst. (2) výslovně stanoveno, že po dobu dovolené podrží zaměstnanec nárok na své peněžité požitky. Z toho, že žalovaný udal žalobkyni nesprávnou adresu svého pobytu o dovolené a tím prý ji uvedl v omyl, nelze ještě vyvozovati jeho povinnost, aby žalobkyni vrátil služební plat, vyplacený mu za měsíc srpen 1931. Žalovaný měl ze smlouvy nárok na služební plat až do konce výpovědní lhůty, ať meškal na dovolené kdekoliv, takže tu nelze mluvit na straně žalující firmy o placení nedluhu podle § 1431 obč. zák., a z tvrzeného uvedení v omyl lstí by mohla podle § 874 obč. zák. býti vyvozována jen povinnost k zadosti učinění za škodlivé následky tím způsobené, jež by musely býti prokázány, nikoli však závazek k vrácení přijatého služebního platu.

Čís. 13684.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, prodává-li družstvo zboží i nečlenům.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 735/33.)

Žalující jednota obchodních gremií domáhala se na žalovaném Dělnickém konsumním spolku v T., zapsaném společenstvu s r. o., by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se prodeje potravin, oděvu, domácích potřeb a zboží všeho druhu vůbec osobám, které nejsou jeho